

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A IV-A PENTRU LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

DOSAR NR. 2744/117/2020

ÎNCHEIERE CIVILĂ

Ședința publică din data de 07 februarie 2022

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

S-au luat în examinare apelurile declarate de reclamanții

și pârâții și împotriva
sentinței civile nr. 888 din 01.04.2021, pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 2744/117/2020,
în contradictoriu cu intimatul-pârât

având ca obiect drepturi salariale ale personalului din justiție.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Potrivit procesului-verbal din data de 07 februarie 2022, anexat la dosar, ca urmare a
absenței justificate a doamnei judecător completul de judecată se întregeste prin
participarea doamnei judecător an, aflată pe lista de permanență aferentă
zilei de 7 februarie 2022.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care învederează că cauza se
găsește la al doilea termen de judecată.

La acest termen de judecată s-a depus un punct de vedere din partea apelantului Ministerului
Justiției, față de cererea formulată de apelanții-reclamanți pentru termenul de judecată din data de
06.12.2022, privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri
prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 1 C.pr.civ., va admite cererea de sesizare a
Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de apelanții-reclamanți în vederea pronunțării unei
hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, având ca obiect următoarea întrebare:
„Dacă dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea
personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „ca urmare a majorărilor salariale
reglementate”, se interpretează în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute
prin hotărâri judecătorești sau doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi,
ordonanțe de urgențe) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite”.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 din C.pr.civ., va dispune suspendarea prezentei cauze
până la soluționarea și publicarea în Monitorul Oficial al României a deciziei care se va pronunța de
către Înalta Curte de Casație și Justiție, în cererea care privește prezenta cauză.

CURTEA

Asupra celor puse în discuție cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție:

I. *Expunerea succintă a litigiului și a faptelor pertinente:*

În fapt, apelanții - reclamanți au calitatea de judecători în cadrul Tribunalului Bihor.

Stabilirea indemnizației de bază brute lunare a reclamanților judecători are în vedere, până la data aplicării în integralitate a prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, formula de calcul reglementată la art. 3 alin. 1 din OUG nr. 27/2006, aprobată prin Legea nr. 45/2007, privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din justiție, pe baza unei valori de referință sectorială și a coeficienților de multiplicare prevăzuți în anexa la acest act normativ, cu precizarea că prevederile legale cu caracter tranzitoriu cuprinse la art. 30 alin. 5 din Legea nr. 330/2009, art. 7 din Legea nr. 284/2010, art. 1 din Legea nr. 285/2010, art. II din OUG nr. 80/2010 aprobată prin Legea nr. 283/2011, art. 1 alin. 1 din OUG nr. 19/2012, art. 1 din OUG nr. 84/2012 aprobată prin Legea nr. 36/2014, art. 1 alin. 1 și 2 din OUG nr. 103/2013 aprobată prin Legea nr. 28/2014, art. 1 alin. 1 și 2 din OUG nr. 83/2014 aprobată prin Legea nr. 71/2015 și art. 1 alin. 1 și 2 din OUG nr. 57/2015, art. 1 alin. 1 și 2 din OUG nr. 99/2016, art. 1 alin. 1 din OUG nr. 9/2017, art. 8 din OUG nr. 90/2017, art. 34 din OUG nr. 114/2018, art. 1 alin. 1 din OUG nr. 226/2020, art. I din OUG nr. 130/2021, au menținut în plată drepturile salariale stabilite la nivelul lunii decembrie 2009, respectiv, 12 noiembrie 2009 – data la care prevederile Legii nr. 330/2009 au devenit aplicabile pentru familia ocupațională „Justiție”) iar Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, se află în aplicare etapizată până la atingerea nivelului indemnizației de bază prevăzută pentru anul 2022, potrivit art. 38 din acest act normativ.

Începând cu data de 1 decembrie 2015 s-a aplicat o majorare a cuantumului brut al indemnizației de încadrare și o majorare a cuantumului sporurilor precum și a celorlalte elemente care compun sistemul de salarizare și care fac parte, potrivit legii, din indemnizația brută, de 10%, în temeiul art. I din Legea nr. 293/2015, față de nivelul acordat în luna noiembrie 2015.

Prin art. II alin. 1 din Legea nr. 293/2015, s-a prevăzut că „(1) Începând cu drepturile aferente lunii decembrie 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul din cadrul sistemului public de asistență socială, astfel cum este definit în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015, cu modificările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 185/2015, se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna septembrie 2015.”

Ulterior, prin dispozițiile art. III din OUG nr. 20/2016 s-a prevăzut că „Începând cu luna august 2016, prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 293/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe se aplică și personalului de probațiune, prin raportare la cuantumul brut al salariilor de bază aferent lunii iulie 2016.”

Personalul de probațiune face parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, cuprins în Familia ocupațională de funcții bugetare “Justiție” potrivit Anexei nr. VI la Legea nr. 330/2009, Anexei nr. VI la Legea nr. 284/2010 și Anexei nr. 5 la Legea nr. 153/2017.

Începând cu data de 1 ianuarie 2018 s-a aplicat o majorare a cuantumului brut al salariilor de bază și o majorare a cuantumului brut al sporurilor precum și a celorlalte elemente care compun sistemul de salarizare și care fac parte, potrivit legii, din indemnizația brută, de 25%, în temeiul art. 38 alin. 3 lit. a din Legea nr. 153/2017, față de nivelul acordat în luna decembrie 2017.

În perioada 2019-2022 s-a prevăzut, în conformitate cu art. 38 alin. 4 din Legea nr. 153/2017, „o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de

încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h)”.

Încadrarea salarială potrivit dispozițiilor Legii-cadru nr. 330/2009 și ale Legii-cadru nr. 284/2010, privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în perioada în care aceste acte normative au fost în vigoare, precum și încadrarea salarială în perioada de aplicare etapizată a prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017, potrivit art. 38, s-a realizat doar teoretic și scriptic în baza acestor acte normative, cuantumul indemnizației stabilite efectiv și plătite fiind determinat potrivit formulei de calcul definită prin OUG nr. 27/2006, date fiind prevederile exprese cuprinse la art. 30 alin. 5 din Legea nr. 330/2009, art. 7 din Legea nr. 284/2010, art. 38 din Legea nr. 153/2017 la care se adaugă cele cuprinse în actele normative anuale de reglementare a unor măsuri cu caracter fiscal-bugetar, enumerate anterior, prin care au fost menținute în plată, în mod succesiv, drepturile salariale stabilite în anul precedent, cu excepția majorărilor prevăzute în mod expres la care s-a făcut referire în cele ce preced.

Ministrul Justiției a emis acte administrative privind stabilirea indemnizației de încadrare brute lunare, la nivel maxim, în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, în favoarea judecătorilor din cadrul judecătoriilor, tribunalelor, tribunalelor specializate, curților de apel, asistenților judiciari, pe de o parte, precum și în favoarea personalului de probațiune, pe de altă parte, prin raportare la o valoare de referință sectorială majorată, astfel cum aceasta a fost stabilită prin diferite hotărâri judecătorești.

Astfel, prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 2066/24.05.2018, s-a dispus recalcularea indemnizațiilor judecătorilor prin raportare la o valoare de referință sectorială de 421,36 lei, începând cu data de 09.04.2015 și de 463,5 lei începând cu data de 01.12.2015, iar prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 4988/C/29.11.2019 s-a dispus recalcularea indemnizațiilor judecătorilor pe baza unei valori de referință sectorială de 484,18, începând cu data de 01.12.2016.

Totodată, prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 2883/19.07.2018, s-a stabilit pentru personalul de probațiune salariul de bază brut prin raportare la o valoare de referință sectorială de 421,36 lei, începând cu 09.04.2015 și de 463,5 lei (plus majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG nr. 20/2016), începând din 01.12.2015.

Prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 6245/C/2021/24.05.2018, s-a stabilit că, începând cu data de 30 decembrie 2021, drepturile salariale ale judecătorilor din cadrul judecătoriilor, tribunalelor, tribunalelor specializate și a curților de apel se stabilesc având în vedere o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, cu respectarea prevederilor art. 38 alin. 6 și ale art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

La nivel jurisprudențial, prin mai multe hotărâri judecătorești, s-a dispus în favoarea personalului plătit din fonduri publice încadrat în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente acesteia raportat la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016, sau de la o dată ulterioară cu încadrarea în termenul de prescripție, precum și plata diferenței dintre drepturile salariale încasate și cele cuvenite, recalculate prin raportare la o valoare de referință sectorială 605,225 (respectiv o valoare de referință sectorială de 484,18 lei la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG 20/2016), actualizată cu indicii de inflație.

Aceste hotărâri judecătorești au avut în vedere stabilirea indemnizației/salariului de bază brut lunar prin raportare la o valoare de referință sectorială stabilită la nivel maxim, în cadrul aceleiași Familii ocupaționale „Justiție”, soluțiile jurisprudențiale fiind argumentate pe prevederile art. 1 alin. 5¹ din OUG nr. 83/2014 introdus prin Legea nr. 71/2015 precum și pe cele cuprinse la art. I pct. 1 și art. III din OUG nr. 20/2016 și având în vedere statuările cu caracter obligatoriu date prin Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; Decizia nr. 36/4 iunie 2018 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale.

Prin prezentul demers judiciar, apelanții reclamânți au solicitat obligarea pârâților la recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente acesteia raportat la o

valoare de referință sectorială de 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016, precum și la plata diferențelor de drepturile salariale, dintre cele încasate și cele cuvenite, recalculate prin raportare la o valoare de referință sectorială 605,225 (respectiv o valoare de referință sectorială de 484,18 lei la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG 20/2016), actualizată cu indicele de inflație și la care să se aplice dobânda legală penalizatoare, calculată de la data exigibilității fiecărei obligații lunare de plată și până la data plății efective.

Pretențiile apelanților reclamânți, deduse judecății, se fundamentează pe prevederile art. 1 alin. 5¹ din OUG nr. 83/2014 introdus prin Legea nr. 71/2015 precum și pe cele cuprinse la art. art. I pct. 1 și art. III din OUG nr. 20/2016 și pe statuările cu caracter obligatoriu date prin Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 36/4 iunie 2018 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Decizia nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale.

Soluționând în fond cauza, prin *Sentința civilă nr. 888 din 01.04.2021, pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 2744/117/2020*, s-a respins excepția inadmisibilității și excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâtul Ministerul Justiției.

S-a respins excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâtul Tribunalul Bihor.

S-a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune, pentru pretențiile anterioare datei de 20.07.2017 și s-a respins ca prescrisă acțiunea formulată cu privire la drepturile salariale pentru această perioadă.

S-a admis în parte cererea formulată de reclamânți

reprezentant , în contradictoriu cu pârâtii și
cu citarea obligatorie a și în consecință:

Au fost obligați pârâtii să plătească fiecăruia dintre reclamânți diferența dintre drepturile salariale încasate și cele cuvenite recalculate prin raportare la o valoare de referință sectorială de 484,18 lei, la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG 20/2016, începând cu data de 20.07.2017 și în continuare, actualizată cu indicele de inflație la data plății efective precum și dobânda legală penalizatoare, calculată de la data exigibilității și până la data plății efective.

S-au respins celelalte pretenții formulate.

Întruiva acestei hotărâri au declarat apel reclamânții

și pârâtii

Pârâtul Ministerul Justiției, prin apelul declarat, a solicitat respingerea pretențiilor reclamânților motivat, printre altele, de necesitatea respectării plafonului maximal al stabilirii indemnizației de încadrare reglementat pentru anul 2022, în conformitate cu prevederile art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017.

La data de 17 noiembrie 2021, reclamânții apelanți au formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” se interpretează în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești sau doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite?”

În esență, aceștia au arătat că instanța de fond nu s-a pronunțat și asupra interpretării dispozițiilor art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice rămânând așadar în căderea instanței investite cu soluționarea apelului declarat în cauză interpretarea acestor dispoziții legale.

De lămurirea acestor dispoziții legale depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că, interpretarea diferită a art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017, conduce la soluții faptice diametral opuse, deși aparent soluția este una de admitere a cererii de chemare în judecată.

Astfel, în ipoteza în care instanța va stabili că sunt îndreptățiți la o indemnizație calculată prin raportare la o valoare de referință sectorială (VRS) în cuantum de 605,225 lei, însă, va interpretata art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, în sensul că acesta se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, ar însemna, în fapt, ca hotărârea judecătorească, prin care, deși acțiunea a fost admisă, să nu producă efecte juridice, deoarece reclamanții au atins nivelul indemnizației de încadrare stabilit pentru anul 2022, prevăzut de art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 sau, în cazul unora, aceștia se află foarte aproape de nivelul maxim prevăzut în textul legal anterior enunțat.

II. Problema de drept asupra căreia se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile :

În raport de elementele de noutate aduse de aplicarea etapizată a prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, din perspectiva atingerii nivelului maxim al stabilirii indemnizației de bază brute de încadrare, pentru personalul încadrat în familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție”, coroborat cu necesitatea interpretării lor prin prisma aplicării principiilor avute în vedere cu ocazia adoptării cadrului normativ de reglementare a salarizării unitare în sistemul bugetar precum și din perspectiva aplicării prevederilor art. 1 alin. 3 din legea-cadru și a statuărilor obligatorii cuprinse în Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în Decizia nr. 36/4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept precum și în Decizia nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale, în vederea determinării sferei de cuprindere a sintagmei „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” la care norma cuprinsă la alin. 6 al art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 se referă, este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să se pronunțe asupra următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” se interpretează în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești sau doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite?”

III. Analiza admisibilității sesizării :

Asupra admisibilității sesizării, potrivit dispozițiilor art. 519 C.pr.civ., dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Conform art. 520 alin. 1 și 2 din același normativ, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac, iar dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților, iar prin încheiere cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;
2. instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
3. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;
4. soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
5. chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
6. chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Procedând la analiza asupra admisibilității sesizării, se poate constata că primele trei condiții sunt îndeplinite, întrucât Curtea de Apel Cluj este legal investită cu soluționarea căii de atac a apelului, într-un litigiu de muncă, ceea ce conferă competență exclusivă, în primă instanță, tribunalului, conform art. 210 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, iar hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai apelului conform art. 214 din Legea nr. 62/2011, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție urmând a se realiza de un complet din cadrul Curții de Apel Cluj, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță potrivit dispozițiilor art. 214 din Legea nr. 62/2011 și art. 96 pct. 2 C.pr.civ..

Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte în care este invocată, este îndeplinită, deoarece, față de obiectul cauzei, de interpretarea sferei de aplicare a sintagmei „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” la care norma cuprinsă la alin. 6 al art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 se referă, din perspectiva atingerii nivelului maximal al stabilirii indemnizației de bază brute de încadrare, pentru reclamanți – judecători având grad profesional de tribunal și care fac parte din personalul încadrat în familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție”, coroborat cu necesitatea interpretării normei prin prisma aplicării principiilor avute în vedere cu ocazia adoptării cadrului normativ de reglementare a salarizării unitare în sistemul bugetar precum și din perspectiva aplicării prevederilor art. 1 alin. 3 din legea-cadru și a statuărilor obligatorii cuprinse în Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în Decizia nr. 36/4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept precum și în Decizia nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale, depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Problema de drept enunțată este nouă, chiar dacă norma legală a cărei interpretare se solicită nu este recent intrată în vigoare, caracterul de noutate derivând din evenimentele ulterioare materializate prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești și emiterea unor acte administrative ale ordonatorului principal de credite – Ordine ale Ministrului Justiției *privind stabilirea indemnizației de încadrare brute lunare, la nivel maxim, în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, în favoarea judecătorilor din cadrul judecătoriilor, tribunalelor, tribunalelor specializate, curților de apel, asistenților judiciari, pe de o parte, precum și în favoarea personalului de probațiune, pe de altă parte, prin raportare la o valoare de referință sectorială unică majorată.*

Întrucât, urmare a cercetărilor efectuate, nu a fost identificată practică judiciară consistentă în materie, litigiile având un obiect identic cu cel din cererea de chemare în judecată fiind pendinte pe rolul mai multor instanțe judecătorești, Curtea de Apel apreciază că asupra chestiunii de drept nu au fost date dezlegări relevante pe cale jurisprudențială care să prezinte caracterul unei practici judiciare bine conturate și constante.

Și întrucât, majoritatea soluțiilor pronunțate, nu fac referire la necesitatea respectării plafonului maximal al stabilirii indemnizației de încadrare reglementat pentru anul 2022, în conformitate cu prevederile art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, pentru a preîntâmpina ivirea unei jurisprudențe neunitare la nivelul curților de apel, care soluționează astfel de litigii în ultimă instanță, Curtea de Apel apreciază necesară interpretarea unitară a chestiunii de drept în

discuție printr-o dezlegare obligatorie, prin intermediul mecanismului procedural al sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

De asemenea, chestiunea de drept a cărei interpretare se solicită, nu a format obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

IV. Norma de drept a cărei interpretare se solicită și dispoziții legale relevante în speță:

Legea-cadru nr. 153/2017, art. 1 alin. 3: „(3) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege”.

Legea-cadru nr. 153/2017, art. 38 alin. 6: „(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022”.

OUG nr. 20/2016, art. III: „Începând cu luna august 2016, prevederile art. II alin. (1) din Legea nr. 293/2015 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 35/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe se aplică și personalului de probațiune, prin raportare la cuantumul brut al salariilor de bază aferent lunii iulie 2016.”

Legea nr. 293/2015, art. II alin. 1: „(1) Începând cu drepturile aferente lunii decembrie 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul din cadrul sistemului public de asistență socială, astfel cum este definit în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 70/2014 privind salarizarea personalului din cadrul sistemului public sanitar și sistemului public de asistență socială în anul 2015, cu modificările ulterioare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 185/2015, se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna septembrie 2015.”

Legea-cadru nr. 330/2009, art. 1 alin. 2: „(2) Începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege”.

Legea-cadru nr. 330/2009, art. 30 alin. 5 și 6: „(5) În anul 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își va păstra salariul avut, fără a fi afectat de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009, astfel:

a) noul salariu de bază, solda funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare va fi cel/cea corespunzătoare funcțiilor din luna decembrie 2009, la care se adaugă sporurile care se introduc în acesta/aceasta potrivit anexelor la prezenta lege;

b) sporurile prevăzute în anexele la prezenta lege rămase în afara salariului de bază, soldei funcției de bază sau, după caz, indemnizației lunare de încadrare se vor acorda într-un cuantum care să conducă la o valoare egală cu suma calculată pentru luna decembrie 2009.

(6) Pentru persoanele ale căror sporuri cu caracter permanent acordate în luna decembrie 2009 nu se mai regăsesc în anexele la prezenta lege și nu au fost incluse în salariile de bază, în soldele funcțiilor de bază sau, după caz, în indemnizațiile lunare de încadrare, sumele corespunzătoare acestor sporuri vor fi avute în vedere în legile anuale de salarizare, până la acoperirea integrală a acestora”.

Legea-cadru nr. 284/2010, art. 1 alin. 2: „(2) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege”.

Legea nr. 284/2010, art. 7 alin. 1: „(1) Aplicarea prevederilor prezentei legi se realizează etapizat, prin modificarea succesivă, după caz, a salariilor de bază/soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază și a indemnizațiilor lunare de încadrare, prin legi speciale anuale de aplicare”.

Legea-cadru nr. 153/2017, art. 6 Principii „Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

d) principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor;...”

Legea-cadru nr. 153/2017, art. 38 Aplicarea legii: „(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții;...”

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară prevăzute în anexa nr. II cap. I se majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022;...

(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h)....

(6[^]1) Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitei prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar, pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia....

(8) În situația în care, în urma promovării în funcție, grad sau treaptă profesională ori a avansării în gradație, potrivit legii, rezultă un salariu de bază mai mic decât cel avut la data promovării sau avansării în gradație, se păstrează salariul de bază avut anterior promovării sau avansării în gradație....”

BUG nr. 83/2014, art. 1 alin. 5¹ introdus prin Legea nr. 71/2015 - intrată în vigoare începând cu data de 09.04.2015: „(5[^]1) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul

din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

OUG nr. 57/2015, art. 3¹ introdus prin art. I pct. 1 din OUG nr. 20/2016: „(1) Prin excepție de la prevederile arc. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016 personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate» după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară, activitatea în aceleași condiții; (3) În aplicarea alin. (1) și (2), la stabilirea salariului de bază indemnizației de încadrare la nivel maxim din cadrul instituției sau autorității publice respective, se ia în calcul suma compensatorie aferentă titlului științific de doctor inclusă în acesta, doar dacă persoana deține titlul științific de doctor. (4) În aplicarea alin. (1) și (2), la stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare la nivel maxim aferent funcției., grad/treaptă, gradație, vechime în funcție/specialitate din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în calcul majorările salariilor de bază ale personalului care beneficiază de prevederile Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare, cu modificările și completările ulterioare, precum și drepturile bănești incluse în salariul de bază potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, numai pentru personalul care intră sub incidența celor două acte normative”.

OUG nr. 57/2015, art. 3¹ alin. 1² introdus prin OUG nr. 43/2016: „(1²) În aplicarea prevederilor alin. (1), pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești”.

V. Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei:

1. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale:

Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice”.

Decizia nr. 36/4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare”.

Decizia nr. 7/11 februarie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, majorările prevăzute în art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009”.

Decizia nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale: „2. Admite excepția de neconstituționalitate... și constată că dispozițiile art. 3¹ alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, sunt neconstituționale.”

Decizia nr. 763/22 octombrie 2020 a Curții Constituționale: „Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate... și constată că prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate”.

2. Jurisprudența națională:

A) În sensul admiterii acțiunii fără precizări suplimentare în ceea ce privește limitarea reglementată prin art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017:

Sentința civilă nr. 935/19.05.2020, pronunțată de Tribunalul București, în dosarul nr. 1900/3/2020, rămasă definitivă prin neapelare.

Sentința civilă nr. 2360/26.06.2020 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII -a de conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 37194/3/2019, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 3885/30.06.2021 a Curții de Apel București;

Sentința civilă nr. 926/23.07.2020 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în dosarul nr. 692/120/2020, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 2100/08.12.2020 a Curții de Apel Ploiești.

B) În sensul admiterii acțiunii și limitarea recalculării indemnizației de încadrare și a plății diferențelor dintre venitul plătit și cel recalcultat la nivelul stabilit pentru anul 2022, în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017:

Decizia civilă nr. 1914/A/20.12.2021, pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dosarul nr. 363/112/2020.

VI. Punctul de vedere al apelanților reclamanți cu privire la dezlegarea problemei de drept:

În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul instituie, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care trebuie întrunite în mod cumulativ, respectiv:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;
2. instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
3. cauza care face obiectul judecății să fie în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
5. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate

6. asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ce privește condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție se apreciază că acestea sunt îndeplinite, astfel cum rezultă din cele ce succed:

1. Cererea de chemare în judecată, care face obiectul dosarului nr. 2744/117/2020 al Tribunalului Cluj, este în curs de judecată, în etapa procesuală a apelului, în prezent aflându-se pe rolul Curții de Apel Cluj.

2. Curtea de Apel Cluj este investită cu soluționarea prezentei cauze în ultimă instanță.

3. Cauza care face obiectul judecății în dosarul nr. 2744/117/2020 al Tribunalului Cluj este în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel investit să soluționeze cauza;

4. Ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, respectiv, „dacă dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „majorări salariale reglementate”, se interpretează în sensul că, se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești sau doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite?

Potrivit art. 1 alin. 3 din Legea 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege.

Potrivit art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

Apreciază că de lămurirea acestor dispoziții legale depinde soluționarea pe fond a cauzei care face obiectul cererii de chemare în judecată, pentru motivele expuse pe larg în cele ce succed.

Astfel, prin cererea de chemare în judecată înregistrată în dosarul nr. 2744/117/2020 al Tribunalului Cluj, reclamantii - judecători în cadrul Tribunalului Bihor, au solicitat, recalcularea indemnizației de încadrare și a celorlalte drepturi aferente ale reclamantilor, raportat la o valoare de referință sectorială în cuantum de 605,225 lei, începând cu data de 01.08.2016 până la zi, și în continuare pentru viitor.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâtul a solicitat ca, în ipoteza admiterii prezentei acțiuni, instanța să aibă în vedere dispozițiile art. 1 alin. 3 precum și limitarea instituită de art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, iar reclamantii, prin răspunsul la întâmpinare depus la dosarul cauzei, au solicitat instanței să constate că art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, se interpretează în sensul că, în ipoteza stabilirii unor majorări salariale prin hotărâri judecătorești definitive, poate fi depășită limitarea/plafonarea prevăzută de aceste dispoziții legale, pentru argumentele expuse pe larg în cuprinsul răspunsului la întâmpinare.

Prin Sentința civilă nr. 888/01.04.2021, instanța de fond a admis în parte acțiunea în sensul că a obligat pârâtii să plătească fiecăruia dintre reclamantii diferența dintre drepturile salariale încasate și cele convenite recalculate prin raportare la o valoare de referință sectorială de 484,18 lei, la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG 20/2016, începând cu data de 20.07.2017 și în continuare, actualizată cu indicii de inflație la data plății efective precum și dobânda legală penalizatoare, calculată de la data exigibilității și până la data plății efective.

Însă, instanța de fond nu s-a pronunțat și asupra interpretării dispozițiilor art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice rămânând așadar în căderea instanței investite cu soluționarea apelului declarat în cauză interpretarea acestor dispoziții legale.

De lămurirea acestor dispoziții legale depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că, interpretarea diferită a art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017, conduce la soluții faptice diametral opuse, deși aparent soluția este una de admitere a cererii de chemare în judecată.

Astfel, în ipoteza în care instanța va stabili că sunt îndreptățiți la o indemnizație calculată prin raportare la o valoare de referință sectorială (VRS) în cuantum de 605,225 lei, însă, va interpreta art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, în sensul că acesta se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, ar însemna, în fapt, ca hotărârea judecătorească, prin care, deși acțiunea a fost admisă, să nu producă efecte juridice, deoarece reclamanții au atins nivelul indemnizației de încadrare stabilit pentru anul 2022, prevăzut de art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 sau, în cazul unora dintre reclamanți, se află foarte aproape de nivelul maxim prevăzut în textul legal anterior enunțat.

În ipoteza în care instanța investită cu soluționarea cauzei, ar interpreta art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, în sensul că acesta nu se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, hotărârea judecătorească definitivă, prin care li s-a recunoscut dreptul de a beneficia de plata indemnizației de încadrare cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială în cuantum de 605,225 lei, ar produce efecte juridice și ar putea fi pusă în executare astfel cum a fost admisă.

Apreciază apelanții că dispozițiile art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privesc o problemă de drept reală, în sensul că norma de drept este îndoielnică, imperfectă, neclară, susceptibilă de interpretări diferite, dat fiind faptul că nu este corelată cu Decizia nr. 7/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, cât și cu Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, care, așa cum s-a stabilit constant în doctrină au valoare de lege, putându-se așadar reține faptul că norma juridică nu este corelată cu alte dispoziții legale.

5. Chestiunea de drept identificată poate fi apreciată ca prezentând un caracter de noutate, având în vedere că, pe rolul Curții de Apel Cluj, dar și pe rolul altor instanțe din țară, au fost înregistrate, începând cu anul 2020, o multitudine de cauze identice, prin care reclamanții au solicitat recalcularea indemnizației de încadrare cu luarea în considerare a unei valori de referință sectoriale în cuantum de 605,225 lei, iar problema interpretării dispozițiilor art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, a fost invocată doar în această ultimă categorie de acțiuni (având ca obiect stabilirea indemnizației de încadrare cu luarea în considerare a VRS 605,225 lei), deoarece prin admiterea cererii și stabilirea indemnizației de încadrare cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială în cuantum de 605,225 lei, s-ar putea depăși limitarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017.

În acest sens, menționează că au obținut prin hotărâri judecătorești și alte majorări salariale, însă, nu s-a pus problema modului de interpretare a art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, dat fiind faptul că la acel moment nu se depășea plafonul maxim prevăzut de art. 38 alin 6 din Legea nr. 153/2017.

Pentru aceste considerente, apreciază că această chestiune de drept are caracter de noutate, condiția de admisibilitate fiind așadar îndeplinită.

6. Asupra acestei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, aspect care rezultă din consultarea site-ului www.sci.ro, Secțiunea Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, respectiv Secțiunea Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

7. Cu privire la fondul sesizării, apreciază că dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, inclusiv sintagma „majorări salariale reglementate”, se interpretează în sensul că, nu se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite.

7.1. Apreciază că dispozițiile art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 trebuie interpretate în sensul că aceste dispoziții nu se aplică în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești.

Astfel, din conținutul art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, rezultă că aceste dispoziții limitează/plafonează salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare, la nivelul celor stabilite pentru anul 2022, exclusiv în ipoteza în care devin ulterior mai mari ca urmare a „majorărilor salariale reglementate” (evident de lese), deci nu și în cazul în care prin hotărâri judecătorești definitive sunt recunoscute și stabilite anumite majorări salariale.

Sintagma „majorărilor salariale reglementate”, din cuprinsul art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, are deci în vedere exclusiv majorările salariale reglementate sau acordate în temeiul legii și/sau prin acte administrative ale ordonatorului principal de credite, iar nu drepturile salariale recunoscute sau stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

În acest sens, se are în vedere faptul că legea este cea care reglementează sistemul de salarizare, în concret stabilirea indemnizației de încadrare se face potrivit legii privind salarizarea, în prezent potrivit Legii nr. 153 din 2017, nefiind posibil ca instanțele de judecată să reglementeze sistemul de salarizare, prin hotărâri judecătorești, astfel încât majorări salariale reglementate din cuprinsul art. 38 alin. 6 Legea nr. 153 din 2017, are în vedere exclusiv majorările salariale reglementate de lege, iar nu cele stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

În cazul în care dispozițiile art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, s-ar interpreta în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, ar însemna în fapt ca, deși printr-o hotărâre judecătorească definitivă, au fost recunoscute anumite majorări salariale, hotărârea judecătorească să rămână fără efect, deci, părții să aibă posibilitatea de a nu executa o hotărâre judecătorească definitivă, prin care au fost recunoscute anumite majorări salariale, astfel încât, deși au obținut o astfel de hotărâre judecătorească definitivă, aceasta să nu producă efecte juridice, ceea ce este de nepermis.

7.2. În cazul în care art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 s-ar interpreta în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, starea de discriminare invocată în fața instanței investită cu soluționarea acțiunii în dosarul nr. 2744/117/2020 al Tribunalului Cluj, nu ar fi înlăturată, iar indemnizația apelanților reclamanți nu ar fi stabilită la nivelul maxim aflat în plată.

Având în vedere împrejurarea că, prin hotărârile judecătorești invocate de reclamanți, ca temei al stării de discriminare, în cadrul dosarului 2744/117/2020, din care rezultă așadar starea de discriminare, hotărâri judecătorești în raport de care au solicitat și instanța de fond a dispus, egalizarea indemnizației de încadrare la nivel maxim aflat în plată, conform Deciziei nr. 23/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, nu s-a prevăzut stabilirea indemnizației prin raportare la VRS 605,225 lei, fără a se depăși plafonarea/limitarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, apreciază că nici instanțele investite ulterior cu o astfel de cerere, prin care se solicită egalizarea la nivelul maxim aflat în plată, nu pot reține incidența art. art. 1 alin 3 și 38 alin. 6 din Legea 153 din 2017, deoarece ar încălca considerentele obligatorii ale Deciziei nr. 794/2016, discriminarea existând în continuare, iar indemnizația de încadrare a reclamanților, în fapt, nu ar fi cea stabilită prin hotărârea judecătorească, ci, ar fi într-un cuantum inferior.

Având în vedere că prin hotărârile judecătorești invocate în cadrul dosarului 2744/117/2020 al Tribunalului Cluj, hotărâri judecătorești care constituie temeiul stării de discriminare, reținute de instanța de fond în motivarea soluției de admitere a acțiunii, nu s-a interpretat art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 legea 153 din 2017, în sensul că s-ar aplica într-o atare situație, apreciază că nici instanța investită cu soluționarea dosarului 2744/117/2020, nu ar putea interpreta art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, în sensul că aceste dispoziții se aplică acțiunii, deoarece ar încălca Decizia nr. 794/2016, iar starea de discriminare în care se află, nu ar fi înlăturată în totalitate, ci, doar parțial sau chiar deloc, în cazul acelor reclamanți care au atins plafonul stabilit pentru anul 2022.

7.3. În cazul în care art. 1 alin 3 și art. 38 alin 6 din Legea nr. 153 din 2017 s-ar interpreta în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, apreciem că s-ar încălca aspectele statuate de prin Decizia 7/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru considerentele care se aplică mutatis mutandis și în ceea ce privește art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017.

Interpretarea în sensul că art. 1 alin 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, nu are în vedere și majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești, ci doar majorările reglementate de lege și stabilite prin acte ale ordonatorului principal de credite, are în vedere și aspectele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia 7/2019, pentru considerentele care se aplică mutatis mutandis și în ceea ce privește art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017.

Astfel, problema de drept care a făcut obiectul Deciziei nr. 7/2019, a vizat stabilirea momentului până la care reclamanții - magistrați, care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile acordarea drepturilor bănești majorate cu procente de 18% (5% + 2% + 11%), prevăzute de art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, sunt îndreptățiți să beneficieze de plata acestor drepturi, mai exact, dacă aceste majorări puteau fi acordate numai până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 sau, dimpotrivă, ar fi trebuit acordate și plătite reclamanților și după intrarea în vigoare a acestei legi.

Potrivit art. 1 alin. 1 din Legea nr. 330/2009, prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.

Potrivit art. 1 alin. 3 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege.

Potrivit art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.

În consecință, intenția legiuitorului, atât prin art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, cât și prin art. 1 alin. 2 din Legea nr. 330/2009, a fost aceea ca drepturile salariale să fie doar cele prevăzute în mod exclusiv de legile de salarizare, deci cu ignorarea hotărârilor judecătorești definitive care recunosc anumite majorări salariale, aspect care, apreciază că încalcă art. 6 CEDO și atrage răspunderea statului.

Prin Decizia nr. 7/2019 Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, chiar dacă, așa cum instanța a reținut anterior, potrivit art. 1 alin. 2 din Legea nr. 330 din 2009, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.

În consecință, aplicând același raționament și în cazul dispozițiilor art. 1 alin. 3 și 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, apreciază că interpretarea acestor dispoziții, în sensul aplicării și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, încalcă Decizia nr. 7/2019, obligatorie pentru instanțele judecătorești.

Deosebit de important este și considerentul 58 din Decizia nr. 7/2019, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut următoarele:

De asemenea, instanța de contencios constituțional a constatat că excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice afectează art. 124 și art. 126 din Constituție, precum și principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorești - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

7.4. În cazul în care art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 s-ar interpreta în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, apreciază că s-ar încălca și Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale.

În cuprinsul Deciziei nr. 794/2016, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

24. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la art. 124 și art. 126 din Constituție și la efectele hotărârilor judecătorești, a stabilit, că „înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de

restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătorești. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executiv reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției”.

25. Curtea constată că, potrivit art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre magistrații care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată majorarea indemnizației de încadrare, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că deși o parte dintre magistrați și din personalul asimilat au obținut majorarea indemnizației de încadrare, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare.

28. De asemenea, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, afectează principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

În consecință, raportat la considerentele obligatorii ale Deciziei nr. 794/2016, apreciază că prevederile art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017, se interpretează în sensul că nu sunt aplicabile în situația în care majorările salariale au fost recunoscute prin hotărâri judecătorești, în caz contrar nu s-ar respecta considerentele obligatorii ale Deciziei nr. 794/2016, s-ar ajunge la situația absurdă în care legiuitorul consacră nerecunoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

7.5. În cazul în care art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 s-ar interpreta în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive, apreciază că s-ar încălca jurisprudența CEDO referitoare la executarea hotărârilor judecătorești.

Un alt argument pentru care apreciază că art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 se interpretează în sensul că nu se aplică în situația stabilirii majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești, îl reprezintă jurisprudența CEDO, referitoare la executarea hotărârilor judecătorești, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 CEDO.

În practica CEDO s-a reținut că în situația în care administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 din Convenție de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi.

În jurisprudența sa, CEDO a constatat de mai multe ori încălcarea art. 6, în cazul în care o hotărâre judecătorească definitivă nu a fost pusă în executare, reținând următoarele: Curtea reamintește că executarea unei hotărâri definitive pronunțate de orice instanță trebuie considerată ca parte integrală din „proces” în sensul - art. 6 din Convenție (Hornsby împotriva Greciei). Statul are obligația pozitivă de a organiza un sistem pentru executarea hotărârilor judecătorești care să fie eficient atât în drept, cât și în practică, și să asigure executarea acestora fără întârzieri nejustificate (Ruianu împotriva României). Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze pentru executarea

unei hotărâri și nu fac acest lucru, inacțiunea lor poate angaja răspunderea statului în raport cu art. 6 § 1 din Convenție (Scollo împotriva Italiei, și Bushati și alții împotriva Albaniei).

Dreptul de acces la justiție, garantat de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, protejează și executarea hotărârilor judecătorești definitive, care, într-un stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne fără efect în detrimentul uneia dintre părți. În cauza Golder vs. Marea Britanie s-a reținut că executarea unei hotărâri de la orice instanță ar proveni, trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din proces în sensul art.6; Curtea a admis deja acest aspect în hotărârile care privesc durata procedurii (Di Pede vs. Italia și Zappia vs. Italia),

În aceeași idee este și Hotărârea în Cauza Hornsby vs Grecia în care se stabilesc două chestiuni: 1. dreptul la un proces echitabil nu acoperă procedura numai până la pronunțarea hotărârii, ci până la executarea acesteia 2. statul și administrația publică are obligația de a se plia unei hotărâri judecătorești pronunțată contra lor.

În fine, în cauza Beis vs. Grecia se reține că „dreptul la instanță ar deveni întregime iluzoriu și teoretic dacă autoritățile statului ar putea refuza, fără a încălca art. 6 al Convenției să se supună unei hotărâri judecătorești data împotriva lor. Același lucru este valabil și pentru instituțiile de drept public care sunt asimilate în dreptul intern într-o mare măsură statului” De asemenea, într-un Raport al comisiei în cauza sus referită se reține ca „refuzul unui stat care se bucura de imunitate de executare (silita) de a se supune unei hotărâri judecătorești prin care constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul 1 constituie o încălcare a art. 1 din Protocol.

În consecință, pentru toate considerentele de fapt și de drept anterior expuse, apreciază că, art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „majorărilor salariale reglementate”, se interpretează în sensul că, nu se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești, ci doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite.

Apreciază că o interpretare contrară ar lipsi o hotărâre judecătorească definitivă/îrevocabilă de caracterul ei executoriu, ceea ce reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept, o obstrucționare a bunei funcționări a justiției și o încălcare a art. 6 CEDO.

VII. Punctul de vedere al intimatului pârât prin care a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție ca neîntemeiată, textul de lege fiind clar, nefiind susceptibil de interpretări diferite, avându-se în vedere scopul urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017 și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”.

Astfel, urmărindu-se înlăturarea discrepanțelor salariale intervenite în modul de salarizare și stabilirea aceluiași nivel de salarizare pentru funcțiile comune în cadrul familiei ocupaționale, este evident că legiuitorul a intervenit adoptând noul cadru legal prin prevederi fără echivoc, contrar opiniei apelanților-reclamanți, drepturile salariale fiind exclusiv cele prevăzute de Legea nr. 153/2017 și plafonate la limitele stabilite pentru anul 2022» în caz contrar nedându-se eficiență scopul urmărit de legiuitor.

Legea-cadru nr.153/2017 stabilește expres, prin art.1 alin. (3), că „Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege”.

Art. 38 alin. (6): „În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, ~~soldele~~ de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

Ca atare, în mod vădit, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân în mod exclusiv cele stabilite în lege, astfel cum prevede art.1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, prevederi aplicabile în mod nediferențiat în cadrul acestei categorii, astfel că plafonarea intervine indiferent de modul în care ar interveni o majorare a indemnizațiilor de încadrare. În mod clar, însă, sintagma „majorări salariale reglementate” are în vedere dispozițiile legale adoptate potrivit competențelor legislative.

Mai arată că în soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.1 alin. (3) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 763 din 22 octombrie 2020 că „potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în Convenție nu se conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei, paragraful 94). Prin urmare, stabilirea prin lege a unei limite a salariilor de baza plătite angajaților din fonduri publice la nivelul prevăzut pentru anul 2022 nu are semnificația încălcării regulilor fundamentale și convenționale invocate”.

Totodată, prin Decizia nr. 310 din 7 mai 2019 Curtea Constituțională constată că „de la data intrării sale în vigoare (1 iulie 2017), Legea-cadru nr. 153/2017 creează un nou cadru legislativ, instituind reguli noi în ceea ce privește modul de stabilire a salariilor de baza pentru întreg personalul din aparatul propriu al autorităților administrației publice locale. Hotărârile judecătorești privind recunoașterea unor drepturi salariale la care fac referire autoarele excepției au fost emise prin interpretarea unor norme prevăzute de acte normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, anterioare intrării în vigoare a Legii-cadru nr.153/2017 și independente de acest act normativ. În aceste condiții, Curtea constată că, prin adoptarea unui nou sistem de salarizare pentru personalul bugetar, legiuitorul a acționat în domeniul propriu de competență, fără a interfera, sub niciun aspect, cu activitatea de înfăptuire a justiției. Pe cale de consecință, prevederile art.1 alin. (3)-(5), art. 21 alin. (2) și (3), art. 124 și art.126 alin.(1) din Constituție nu sunt încălcate”.

Referitor la invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1029 din 21 decembrie 2016 și la susținerea privind nerespectarea considerentelor acestei decizii, Curtea Constituțională reține că „prin decizia anterior referită a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, dispoziții potrivit cărora la stabilirea nivelului maxim al salariului de baza/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau al autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Soluția și considerentele reținute de Curte în decizia anterioară nu pot fi aplicate mutatis mutandis în ceea ce privește analiza constituționalității dispozițiilor legale criticate pe calea prezentei excepții de neconstituționalitate, având în vedere că, astfel cum s-a arătat mai sus, ipotezele normative sunt diferite. Pe cale de consecință, nici dispozițiile art. 147 alin. (4) din Constituție nu sunt încălcate”.

Susține că examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prin mai multe decizii (spre exemplu, Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, sau Decizia nr. 77 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2020, Decizia nr. 763 din 22 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial nr. 55 din 19.01.2021, Decizia nr. 524 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial nr. 980 din 23.10.2020), Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate ca neîntemeiate.

În concluzie, întrucât textele de lege invocate de către apelanții-reclamanți nu sunt susceptibile de interpretări diferite, solicită respingerea ca neîntemeiată a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

VIII. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii sesizate este în sensul că:

Dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” se interpretează în sensul că se aplică doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență).

Dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” se interpretează în sensul că nu se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești sau prin acte administrative ale ordonatorilor de credite.

Argumentarea punctului de vedere al completului de judecată:

1. O interpretare contrară, în sensul includerii majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești și/sau acte administrative ale ordonatorului de credite în sfera noțiunii de „majorări reglementate”, cu consecința diminuării indemnizației de încadrare, astfel recunoscută prin hotărârile judecătorești, începând cu data la care aceasta devine egală sau mai mare cu maximul reglementat pentru anul 2022, contravine dispozițiilor art. 38 alin. (6¹) și alin. (8) din Legea-cadru nr. 153/2017, care consacră principiul menținerii în plată a drepturilor câștigate, fie ca urmare a aplicării în integralitate a noului act normativ care modifică formula de calcul a salariului/indemnizației de bază, fie ca urmare a promovării în funcție, grad sau treaptă profesională ori a avansării în gradăție, potrivit legii.

Astfel, sistemul de salarizare al personalului plătit din fonduri publice reglementat prin Legea-cadru nr. 153/2017 are la bază principiile definite la art. 6, respectiv, „a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege; b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție; c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; d) principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor;...”.

Din expunerea de motive a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, reiese că la elaborarea actului normativ s-au avut în vedere următoarele aspecte:

- Eliminarea disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare;
- Creșterea salariilor de bază mici cu un procent mai mare față de celelalte salarii de bază din grila de salarizare, astfel încât raportul dintre salariul de bază minim și cel maxim din sectorul bugetar se reduce la 1 la 12, față de 1 la 15 cât este în prezent. Prin această măsură, salariile de bază aflate la baza piramidei salariale vor înregistra o creștere accentuată, în jur de 100%, această creștere fiind din ce în ce mai mică pentru salariile aflate în partea superioară a piramidei salariale;
- Creșterea substanțială a salariilor de bază pentru personalul medical, începând cu anul 2018 (medici și asistente medicale) astfel încât medicul UPU să beneficieze de echivalentul a 3.600 euro/lună, iar medicul rezident UPU să beneficieze de echivalentul a 1.200 euro/lună;
- Creșterea substanțială a salariilor de bază pentru personalul din educație, această creștere fiind cuprinsă între 90%-150%, pentru învățământul preuniversitar și între 33%-125% pentru învățământul universitar;
- Creșterea substanțială, de peste 100%, a salariilor de bază pentru personalul artistic din familia ocupațională „Cultură”;
- Creșterea substanțială, de peste 100%, a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție pentru personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, în special pentru funcțiile cu nivel mai mic de salarizare;
- Stabilirea salariilor de bază ca valori nominale în lei pentru anul 2022, eliminarea coeficienților de ierarhizare și a valorii de referință utilizate în prezent conform Legii-cadru nr. 284/2010;
- Stabilirea salariilor de bază, a soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază, indemnizațiilor de încadrare, începând cu anul 2023, prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în Anexele I-VIII la legea salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare la acea dată;

- Stabilirea aceleiași nivel de salarizare pentru funcțiile comune existente în cadrul familiilor ocupaționale;
- Aplicarea etapizată a legii în următorii ani:

Prevederile legii se aplică etapizat, începând cu 1 iulie 2017, prin acordarea de majorări salariale în anii 2017-2021, prin acordarea în anul 2022 a salariilor de bază nominale prevăzute în anexele la lege, iar începând cu anul 2023 salariile de bază se vor stabili prin înmulțire coeficienților prevăzuți în anexele la lege cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare la acea dată. Cuantumul sporurilor, majorărilor, indemnizațiilor, compensațiilor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare prevăzute în anexele la lege, se determină utilizând salariul de bază/solda de funcție/indemnizația de încadrare stabilite conform celor de mai sus.

Aplicarea etapizată a legii a fost reglementată prin dispozițiile art. 38 al noului act normativ – Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul menținerii în plată a cuantumului brut al salariilor de bază sau al sporurilor potrivit alin. 2 sau acordării creșterilor salariale prevăzute la alin. 3 și 4.

Prin urmare, intenția legiuitorului, astfel cum aceasta rezultă din expunerea de motive a Legii-cadru nr. 153/2017 precum și din ansamblul prevederilor cuprinse la art. 38 referitoare la aplicarea etapizată a legii, nu a fost nicidecum în sensul scăderii nivelului veniturilor salariale.

Potrivit art. 38 alin. (6¹) „Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Alin. (6¹) al art. 38 a fost introdus prin pct. 6 al articolului unic din OUG nr. 41/16.05.2018 și a avut în vedere categoriile profesionale de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară ale căror salarii de bază prevăzute în anexa nr. II cap. I la Legea-cadru nr. 153/2017 s-au majorat la nivelul salariului de bază stabilit potrivit legii pentru anul 2022, începând cu data de 1 martie 2018, în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. 3 lit. b) din lege, fiind singurele categorii profesionale cărora, începând cu data menționată, nivelul salarial a fost stabilit în conformitate cu noul act normativ.

Prin art. I pct. 3 din Legea nr. 61/2019 prin care a fost aprobată OUG nr. 41/2018, a fost introdus alin. (8) al art. 38 având următorul conținut: „(8) În situația în care, în urma promovării în funcție, grad sau treaptă profesională ori a avansării în gradație, potrivit legii, rezultă un salariu de bază mai mic decât cel avut la data promovării sau avansării în gradație, se păstrează salariul de bază avut anterior promovării sau avansării în gradație.”

În ipoteza admiterii pretențiilor deduse judecății, începând cu data de 1 august 2016 – data intrării în vigoare a dispozițiilor art. III din OUG nr. 20/2016, pe care se fundamentează pretențiile cererii deduse judecății, sau de la o dată ulterioară, cu încadrarea în termenul general de prescripție, reclamantii judecătorești beneficiază de stabilirea indemnizației de bază brute lunare cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei.

Ca o consecință, reclamantii judecătorești beneficiază la data de 1 ianuarie 2018, când devin incidente prevederile art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, de un nivel al indemnizației de bază superior nivelului reglementat potrivit Anexei V pentru anul 2022, nivel rezultat ca urmare a majorărilor recunoscute, cu efect retroactiv, prin hotărâri judecătorești și/sau acte administrative ale ordonatorilor de credite – Ordine ale Ministrului Justiției, or, limitarea acestora la nivelul stabilit pentru anul 2022, ar avea ca efect diminuarea nivelului indemnizației de bază a acestora, cu ignorarea principiilor legalității, egalității și nediscriminării consacrate prin dispozițiile art. 6 și în vădită contradicție cu scopul urmărit de legiuitor, acela al menținerii în plată a drepturilor câștigate, în edictarea normei cuprinsă la alin. (6¹) și alin. (8) al art. 38.

2. La data de 1 iulie 2017 – data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 nu putea fi anticipat efectul hotărârilor judecătorești sau ale actelor administrative ale ordonatorilor de credite asupra nivelului indemnizației de încadrare pentru personalul din familia „ocupatională” „Justiție” pentru a se putea deduce intenția legiuitorului de a le cuprinde în sfera noțiunii de „majorări reglementate” la care se referă alin. 6 al art. 38.

3. Sfera noțiunii de „majorări reglementate” la care se referă alin. 6 al art. 38 are în vedere majorările reglementate la alin. 3, alin. 4 și urm. ale art. 38, concluzie care rezultă cu evidență din toponimia textelor de reglementare precum și din ansamblul reglementării care se referă, după cum

este indicat în denumirea marginală, aplicarea etapizată a legii, în sensul acordării creșterilor salariale, eșalonat, în perioada 1 ianuarie 2018 – 2021.

4. O interpretare contrară, în sensul includerii majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești în sfera noțiunii de „majorări reglementate”, cu consecința diminuării indemnizației de încadrare, astfel recunoscută prin hotărârile judecătorești, începând cu data la care aceasta devine egală sau mai mare cu maximul reglementat pentru anul 2022, contravine statuărilor Înaltei Curți de Casație și Justiție cuprinse în Decizia nr. 7/2019 - Completul competent să judece recursul în interesul legii.

Astfel, problema de drept supusă analizei prin menționata decizie a vizat stabilirea momentului până la care reclamanții - magistrați, care au obținut prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile acordarea majorărilor prevăzute de art. 1 din OG nr. 10/2007, sunt îndreptățiți să beneficieze de plata acestor drepturi, în raport cu data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

Potrivit art. 1 alin. 2 din Legea-cadru nr. 330/2009, începând cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. 1 sunt și rămân în mod exclusiv cele prevăzute în prezenta lege.

Potrivit art. 1 alin. 3 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. 1 sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în prezenta lege.

În contextul reglementării unei aplicări etapizate atât a Legii-cadru nr. 330/2009 cât și a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, singurul element de diferențiere, acela al prevederii unui quantum al indemnizației pentru anul 2022 prin cel din urmă act normativ și în condițiile în care scopul adoptării lui a fost acela de eliminare a disfuncționalităților prin creșterea nivelului salarial, interpretarea normei cu caracter tranzitoriu cuprinsă la art. 38 alin. 6 nu poate primi o interpretare diferită.

Prin Decizia nr. 7/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a stabilit că majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, au fost și rămân incluse în indemnizația brută de încadrare și după data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

În aplicarea aceluiași raționament, interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. 3 și ale art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, este necesar să fie în sensul menținerii drepturilor câștigate pentru o perioadă de referință anterioară aplicării acestora.

5. Includerea majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești și/sau acte administrative ale ordonatorului de credite în sfera noțiunii de „majorări reglementate”, cu consecința diminuării indemnizației de încadrare, astfel recunoscută, începând cu data la care aceasta devine egală sau mai mare cu maximul reglementat pentru anul 2022, anulează efectul reglementărilor precum și a deciziilor interpretative date în aplicarea acestora, referitoare la egalizarea nivelului indemnizației la nivel maxim aflat în plată, în cadrul aceleiași familii ocupaționale, în condiții egale de funcție, grad, gradație și vechime, cuprinse la art. 1 alin. 5¹ din OUG nr. 83/2014 introdus prin Legea nr. 71/2015 precum și pe cele cuprinse la art. I pct. 1 și art. III din OUG nr. 20/2016 și având în vedere statuările cu caracter obligatoriu date prin Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; Decizia nr. 36/4 iunie 2018 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; Decizia nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale.

În ipoteza interpretării dispozițiilor art. III din OUG nr. 20/2016 care fac trimitere la art. II alin. 1 din Legea nr. 293/2015, în coroborare cu cele statuate potrivit Deciziei nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a Deciziei nr. 36/4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept precum și a Deciziei nr. 794/15 decembrie 2016 a Curții Constituționale, ar rezulta că majorarea salarială la care se referă ($VRS\ 484,18 + 25\% = 605,225$) ar trebui aplicată unitar la nivelul întregii Familii ocupaționale „Justiție”.

Astfel, prin alin. 5¹ al art. 1 din OUG nr. 83/2014 introdus prin Legea nr. 71/2015 - intrată în vigoare începând cu data de 09.04.2015, s-a prevăzut că „(5¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități

publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Așadar, prin Legea nr. 71/2015 s-a creat posibilitatea ca personalul încadrat în instituțiile și autoritățile publice care avea un nivel al salariului de bază și al sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, să fie salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Prin prevederile acestui act normativ s-a urmărit tocmai eliminarea discriminărilor existente între persoane care ocupă aceleași funcții, în aceleași condiții de studii și vechime, aspect ce rezultă din expunerea de motive a amendamentului propus pentru modificarea OUG nr. 83/2014 prin introducerea alin. 5¹ al art. 1 precum și din Raportul comun din data de 17.03.2015 al Comisiei pentru muncă și protecție socială și, respectiv, al Comisiei pentru buget, finanțe și bănci din cadrul Parlamentului României.

Potrivit art. I pct. 1 din OUG nr. 20/2016, pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, se introduce un nou articol, art. 3¹, cu următorul cuprins: „(1) Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016 personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate» după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară, activitatea în aceleași condiții; (3) În aplicarea alin. (1) și (2), la stabilirea salariului de bază indemnizației de încadrare la nivel maxim din cadrul instituției sau autorității publice respective, se ia în calcul suma compensatorie aferentă titlului științific de doctor inclusă în acesta, doar dacă persoana deține titlul științific de doctor. (4) În aplicarea alin. (1) și (2), la stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare la nivel maxim aferent funcției, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție/specialitate din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în calcul majorările salariilor de bază ale personalului care beneficiază de prevederile Legii nr. 490/2004 privind stimularea financiară a personalului care gestionează fonduri comunitare, cu modificările și completările ulterioare, precum și drepturile bănești incluse în salariul de bază potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, numai pentru personalul care intră sub incidența celor două acte normative”.

Ulterior, a fost adoptată OUG nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, care, la art. 3¹ din O.U.G. nr. 57/2015, după alineatul (1) au fost introduse patru noi alineate, aliniatele 1 ind. 1 – 1 ind. 4, cu următorul cuprins: „(1¹) Sintagma «fiecă funcție» prevăzută la alin. (1) reprezintă funcțiile prevăzute aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadre nr. 284/2010 salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare. (1²) În aplicarea prevederilor alin. (1), pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. (1³) În aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite, în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, , având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor

instituții sau autorități publice subordonate. (1⁴) Pentru personalul didactic de predare din învățământul superior universitar salariului de bază similar în plată sau al salariului de bază maxim corespunzător funcției didactice ocupate se stabilește cu respectarea criteriilor care s-au avut în vedere la acordarea salariului de încadrare între minim și maxim, cu toate elementele care fac parte din salariul de bază, fără compensații tranzitorii, cu excepția celei pentru titlul științific de doctor obținut în domeniul pentru care își desfășoară activitatea”.

Prin Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

Prin considerentele acestei decizii, s-a reținut că „pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, *trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice*. 32. În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), „*nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare*”, la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la *nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică*.”

Prin Decizia nr. 23/26 septembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a stabilit că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice”.

Decizia este obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

De asemenea, prin Decizia nr. 36/4 iunie 2018 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a stabilit că “În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare”.

Decizia este obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

În aplicarea Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale și a Deciziei nr. 36/4 iunie 2018 – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ordonatorul principal de credite, *Ministrul Justiției* a emis acte administrative privind stabilirea indemnizației de încadrare brute lunare, la nivel maxim, în cadrul *familiei ocupaționale „Justiție”*, în favoarea judecătorilor din cadrul judecătoriilor, tribunalelor, tribunalelor specializate, curților de apel, asistenților judiciari, prin

raportare la o valoare de referință sectorială majorată, astfel cum aceasta a fost stabilită prin diferite hotărâri judecătorești.

Prin urmare, astfel cum reiese și din statuările instanței de contencios constituțional precum și din cele ale Înaltei Curți de Casație și Justiție – date în procedura privind dezlegarea unor chestiuni de drept, nivelul maxim al salariului la care se face egalizarea trebuie să aibă în vedere și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, iar o astfel de stabilire a avut ca reper un moment anterior datei de 1 ianuarie 2018, când prevederile alin. 6 al art. 38 devin incidente.

6. Interpretarea în sensul includerii majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești în sfera noțiunii de „majorări reglementate”, cu consecința diminuării indemnizației de încadrare, astfel recunoscută prin hotărârile judecătorești, începând cu data la care aceasta devine egală sau mai mare cu maximul reglementat pentru anul 2022, ar lipsi hotărârea judecătorească definitivă/irevocabilă de caracterul ei efectiv și executoriu.

Astfel, în ipoteza în care cererea de chemare în judecată ar fi admisă, cu consecința obligării părților la plata unei indemnizații calculată prin raportare la o valoare de referință sectorială (VRS) de 605,225 lei, s-ar ajunge, în mod paradoxal la situația în care, deși cererea a fost admisă, pentru o perioadă de referință anterioară datei de 1 ianuarie 2018, hotărârea judecătorească nu va putea produce efecte juridice dacă reclamantii, prin majorarea cu 25% a indemnizației de bază, începând cu aceeași dată, în condițiile reglementate la alin. 3 al art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, au atins nivelul indemnizației de încadrare stabilit pentru anul 2022, la care fac trimitere prevederile alin. 6 din lege.

7. Prin Decizia nr. 763/22.10.2020 a Curții Constituționale, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată, constatându-se că prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Prin menționata decizie, instanța de contencios constituțional a avut în vedere, în raport de criticile formulate, jurisprudența sa anterioară potrivit Deciziei nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019, Deciziei nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020, sau Deciziei nr. 77 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 19 iunie 2020), prin care Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate prevederile art. 1 alin. (3) și ale art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

La paragraful 20 al Deciziei nr. 763/22.10.2020, instanța de contencios constituțional a statuat în sensul că:

„20. Stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea a disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.”

În analiza prevederii de ansamblu cuprinsă la art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea a concluzionat asupra caracterului tehnic al nivelului indemnizației de încadrare prevăzut de lege pentru anul 2022 precum și în sensul că norma legală nu a dispus, cu privire la reducerea salariului de bază al personalului plătit din fondurile publice, fără a analiza conținutul noțiunii „ca urmare a majorărilor salariale reglementate”, care nu a format obiectul criticilor de neconstituționalitate.

Constatând îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519 C.pr.civ., referitoare la admisibilitatea cererii, Curtea de Apel, în baza art. 520 alin. 1 C.pr.civ., va admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată de apelanții reclamantii.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

În temeiul art. 520 alin. 1 C.pr.civ. admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă dispozițiile art. 1 alin. 3 și art. 38 alin. 6 din Legea-cadru nr. 153 din 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv sintagma „ca urmare a majorărilor salariale reglementate” se interpretează în sensul că se aplică și în cazul majorărilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești sau doar în cazul majorărilor salariale stabilite prin acte normative (legi, ordonanțe de urgență) sau acte administrative ale ordonatorilor de credite?”

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 C.pr.civ., suspendă judecarea prezentei cauze până la soluționarea și publicarea în Monitorul Oficial al României a deciziei care se va pronunța de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 februarie 2022.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR
CORINA-MIHAELA MARCU-ȘIMAN

GREFIER

Red. I.R.MDact. S.M.
2 ex./16.03.2022

Pentru conformitate
cu originalul